

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 01, 2019

Nummer 1, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:9](#) 02-01-2019

Alkmaar/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:13](#) 02-01-2019

Haarlem/terrasvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4130](#) 27-12-2018

gs Noord-Brabant/weigering ontheffing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4180](#) 19-12-2018

Delfzijl en gs van Groningen/bestemmingsplan 'Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding' en omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4198](#) 19-12-2018

minister van Economische Zaken/rijksinpassingsplan 'Windpark Zeewolde'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4195](#) 19-12-2018

Maastricht/bestemmingsplan 'Reparatie- en actualiseringsplan Maastricht Zuidoost'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4173](#) 19-12-2018

Amsterdam/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4081](#) 12-12-2018

Amsterdam/omgevingsvergunning voor evenement

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4047](#) 12-12-2018

Dordrecht/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4051](#) 12-12-2018

Delft/omgevingsvergunning vernieuwen brug

RECHTSPRAAK

gs Noord-Brabant/weigering ontheffing

Provinciale verordening. Mestverwerking. Weigering ontheffing. Nationale mestverwerkingscapaciteit.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen kan tegen een weigering van het college van gedeputeerde staten om een ontheffing te verlenen geen bezwaar worden gemaakt, maar staat daartegen direct beroep open. Het college van gedeputeerde staten was derhalve niet bevoegd op het door het college van burgemeester en wethouders en appellante gemaakte bezwaar te beslissen.

De Afdeling overweegt dat in het deskundigenbericht staat dat het uitgangspunt van het college van gedeputeerde staten dat binnen Nederland voldoende capaciteit bestaat om aan de totale nationale verwerkingscapaciteit te voldoen juist is. Het college van gedeputeerde staten heeft zich gelet hierop terecht op het standpunt gesteld dat, voor zover de in Noord-Brabant bestaande mestverwerkingscapaciteit wordt gebruikt voor verwerking van mest van buiten de provincie, dit niet leidt tot een tekort aan mestverwerkingscapaciteit voor mest van veehouders in Noord-Brabant omdat die hun mest dan elders in Nederland kunnen laten verwerken. Het college van gedeputeerde staten heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat niet wordt voldaan aan het in de Verordening gestelde vereiste dat er noodzaak tot een ontheffing bestaat vanwege de wettelijke plicht tot mestverwerking van het mestoverschot in Noord-Brabant.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4130

Zaaknummer: 201703711/1/R2

RECHTSPRAAK

Maastricht/bestemmingsplan ‘Reparatie- en actualiseringsplan Maastricht Zuidoost’

Dienstenrichtlijn. Krimpregio. Dwingende reden van algemeen belang. Toepasbaarheid onderzoeken naar effectiviteit van ruimtelijk detailhandelsbeleid. Andere, minder beperkende maatregelen.

De raad heeft zich naar het oordeel van de Afdeling op goede gronden op het standpunt gesteld dat het streven naar zorgvuldig ruimtegebruik, bereikbaarheid, bundeling en de leefbaarheid van kleine stadskernen en het behoud voor de inwoners van de gemeente van een voldoende voorzieningenniveau noodzakelijk is voor de bescherming van het stedelijk milieu, zeker wanneer – zoals geldt voor Maastricht – sprake is van ligging in of nabij een krimpregio. Gelet hierop heeft de raad zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat de doelen waarmee hij de planregeling rechtvaardigt, een dwingende reden van algemeen belang vormen.

De Afdeling heeft eerder geoordeeld dat de onderzoeken naar de effectiviteit van ruimtelijk detailhandelsbeleid op landelijk, provinciaal of lokaal niveau, ook toepasbaar moeten zijn op de specifieke situatie in de betrokken gemeente. Naar het oordeel van de Afdeling mocht de raad er in beginsel van uitgaan dat de onderzoeken op basis waarvan hij heeft geconcludeerd dat brancheringsregelingen zoals opgenomen in het plan in het algemeen effectief zijn, ook van toepassing zijn op de situatie in Maastricht. Het ligt dan in de lijn van het voorgaande op de weg van de raad om te motiveren en zo nodig met nader onderzoek te onderbouwen dat de situatie in Maastricht niet zo bijzonder of afwijkend is dat die toepasbaarheid zich niet voordoet. Naar het oordeel van de Afdeling is op grond van wat de raad naar voren heeft gebracht niet inzichtelijk dat de onderzoeken ook van toepassing zijn op de situatie in Maastricht. Weliswaar is aannemelijk dat brancheringsmaatregelen effectief kunnen zijn in krimpregio's – en is Maastricht in of nabij zo'n regio gelegen –, maar in wat de raad naar voren heeft gebracht wordt onvoldoende ingegaan op de vraag of de situatie in Maastricht niet zo bijzonder of afwijkend is dat die toepasbaarheid zich niet voordoet. In zoverre kan nu ook niet worden beoordeeld of de raad redelijkerwijs heeft kunnen concluderen dat de planregeling niet verder gaat dan nodig is om het beoogde doel te bereiken en dat doel niet

met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

Zie de annotatie bij de uitspraak van de ABRvS van 19 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4196, OGR 2019-044.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4195

Zaaknummer: 201603875/2/R3

Wetsartikelen: 14 Dienstenrichtlijn, 15 lid 3 onderdeel b en c Dienstenrichtlijn en 1.1.2 Bro

RECHTSPRAAK

Amsterdam/handhaving

Vorbereidingsbesluit. Kaaswinkel is toeristenwinkel. Geen strijd met Dienstenrichtlijn. Onevenredig nadelige gevolgen vanwege gebruikswijzigingsverbod.

Appellante heeft een nieuwe kaaswinkel op het Damrak geopend. Volgens de gemeente gaat het om een nieuwe toeristenwinkel die in strijd met de regels van een voorbereidingsbesluit is geopend.

De Afdeling stelt vast dat in het gebruikswijzigingsverbod geen uitdrukkelijk onderscheid wordt gemaakt naar de nationaliteit, de vestigingsplaats of de verblijfplaats van dienstverrichters. Evenmin zijn daarbij uitdrukkelijke eisen gesteld over de plaats waar de dienstenactiviteit voornamelijk wordt uitgeoefend of over de handelings- en procesbevoegdheid van buitenlandse vennootschappen. Het gebruikswijzigingsverbod geldt bovendien op dezelfde manier voor alle dienstverrichters die een detailhandelsvestiging, gericht op dagjesmensen en/of toeristen, willen starten in het gebied waarvoor het voorbereidingsbesluit geldt. Hierbij worden dienstverrichters uit andere lidstaten niet direct of indirect in een andere positie gebracht dan dienstverrichters uit Nederland. Gelet hierop heeft dit verbod geen discriminerende werking jegens bepaalde dienstverrichters op grond van hun nationaliteit.

Appellante kan evenmin worden gevolgd in haar betoog dat het gebruikswijzigingsverbod naar zijn aard of uitwerking in strijd is met het discriminatieverbod. De rechtbank heeft in dit verband met juistheid overwogen dat geen sprake is van een verbod om dagjesmensen en/of toeristen in een detailhandelsvestiging te bedienen. Evenmin is sprake van een op zichzelf staande eis in de zin van artikel 15, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn om uitsluitend goederen te verkopen aan Amsterdammers. Het gebruikswijzigingsverbod heeft slechts tot gevolg dat het vestigen van nieuwe winkels met een beperkt assortiment wordt tegengegaan. Hierdoor kan een winkelaanbod ontstaan dat zowel voor de inwoners van Amsterdam als voor dagjesmensen en/of toeristen aantrekkelijk is. Het criterium of een winkel zich richt op overwegend toeristen dan wel Amsterdammers om te bepalen of sprake is van een toeristische

winkel leidt er bovendien niet toe dat het gebruikswijzigingsverbod dienstverrichters indirect discrimineert naar nationaliteit. Immers kan niet worden gesteld dat een winkel gericht op toeristisch publiek of dagjesmensen ook vrijwel altijd een niet-Nederlandse statutaire zetel of ondernemer heeft en daarmee uitsluitend of bij uitstek dienstverrichters met een niet-Nederlandse nationaliteit raakt.

Met het oog op de vaststelling van het voorbereidingsbesluit heeft het college een inventarisatie laten uitvoeren van de in het centrumgebied aanwezige winkels en andere voorzieningen die zich richten op dagjesmensen en/of toeristen. Gelet op de onderzoeken die aan het voorbereidingsbesluit ten grondslag zijn gelegd en gezien het resultaat van de inventarisatie, heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van een monocultuur aan winkels en voorzieningen en dat ook kaaswinkels zoals die van ACC daaraan bijdragen.

De Afdeling stelt verder dat de gemeente het verbod noodzakelijk heeft kunnen achten voor de leefbaarheid van de stad en dat een gebruikswijzigingsverbod geschikt is om een grotere diversiteit in het winkelaanbod te bereiken. Volgens de Afdeling gaat het verbod niet verder dan nodig is. Tot slot waren er voor het college geen andere, minder ingrijpende maatregelen voorhanden om hetzelfde resultaat te bereiken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4173

Zaaknummer: 201800734/1/A1

Wetsartikelen: 15 Dienstenrichtlijn, 3:7 Wro, 3:4 lid 2 Awb, 8:5 lid 1 Awb en 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo

RECHTSPRAAK

Alkmaar/omgevingsvergunning

Bestaand tekort aan parkeerplaatsen meenemen in beoordeling of een verklaring van geen bedenkingen kan worden gegeven.

Bij de beoordeling of hij een verklaring van geen bedenkingen wil afgeven voor een project moet de gemeenteraad bezien of het project in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Daarbij dient de gemeenteraad alle planologisch relevante omstandigheden te betrekken. Een bestaand tekort aan parkeerplaatsen kan daar één van zijn. Bij deze beoordeling mag de gemeenteraad daarom, anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, wel een bestaand tekort aan parkeerplaatsen betrekken. Daarbij kan de gemeenteraad aansluiten bij de rechtspraak over bestemmingsplannen, die inhoudt dat moet worden beoordeeld of zich reeds een bestaand parkeertekort voordoet en in hoeverre door het plan mogelijk gemaakte nieuwe ontwikkelingen zich daartoe verhouden. Dit betekent niet dat een bestaand tekort zonder meer als grondslag kan dienen voor het weigeren van een verklaring van geen bedenkingen. De gemeenteraad zal deugdelijk moeten motiveren waarom een project gelet op het bestaande tekort aan parkeerplaatsen in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. De Afdeling is van oordeel dat de gemeenteraad aan zijn weigering een verklaring van geen bedenkingen te verlenen in redelijkheid niet ten grondslag kon leggen dat er al een bestaand tekort aan parkeerplaatsen is en dat dit tekort als gevolg van het project verder zal toenemen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat uitgangspunt is dat een project op eigen terrein in de parkeerbehoefte voorziet. Blijkbaar wordt ten behoeve van omliggende kantoren niet voorzien in voldoende parkeergelegenheid op eigen terrein en is in het verleden niet gewaarborgd dat elders voldoende parkeergelegenheid voor die kantoren wordt gerealiseerd. Maar dat betekent niet dat appellante nu gehouden is om het parkeertekort van die kantoren op te lossen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:9

Zaaknummer: 201802749/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 3° Wabo,

2.20a Wabo, 2.27 lid 1 Wabo en 6.5 Bor

RECHTSPRAAK

Haarlem/terrasvergunning

Geen terrasvergunning van rechtswege voor niet-gevelterras in middenberm. Dienstenwet en Dienstenrichtlijn. Toepasselijk recht. Dringende reden van algemeen belang. Verkeersveiligheid.

De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat de regeling in artikel 28, gelezen in verbinding met artikel 65 van de Dienstenwet, niet voorziet in een regeling voor lopende aanvragen, waarop na 1 januari 2012 nog niet was beslist. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de interpretatie die appellante voorstaat, afbreuk doet aan de in artikel 65 van de Dienstenwet opgenomen inwerkingtredingsdatum van artikel 28 van de Dienstenwet. In de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 28 en 65 van de Dienstenwet is vermeld dat de reden voor de uitgestelde werking van artikel 28 is dat decentrale overheden tot 1 januari 2012 de tijd hadden om de invoering van eventuele uitzonderingen op de regeling van de van rechtswege gegeven beschikking bij niet tijdig beslissen in hun regelgeving op te nemen. Indien artikel 28 van de Dienstenwet zou gelden voor aanvragen die vóór de datum van 1 januari 2012 zijn ingediend, zou de tijd die decentrale overheden hadden om hun regelgeving aan te passen, afhankelijk worden van de indieningsdatum van een aanvraag voor een dienstenvergunning. Een redelijke wetstoepassing brengt dan ook, zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, met zich dat artikel 28, gelezen in verbinding met artikel 65 van de Dienstenwet, niet geldt voor aanvragen die vóór 1 januari 2012 zijn ingediend.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester zich op het standpunt mogen stellen dat voor het Haarlemse vergunningstelsel voor niet-gevelterrassen, een andere regeling dan de regeling van de van rechtswege gegeven beschikking bij niet tijdig beslissen, gerechtvaardigd is wegens dwingende redenen van algemeen belang, in het bijzonder de verkeersveiligheid.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:13

Zaaknummer: 201705508/1/A3

Wetsartikelen: 4:20a lid 1 Awb, 8:55f Awb, 4 punt 6 Dienstenrichtlijn, 13 lid 4 Dienstenrichtlijn, 28 lid 1 Dienstenwet, 61 Dienstenwet en 65 Dienstenwet

RECHTSPRAAK

**minister van Economische Zaken/rijksinpassingsplan
'Windpark Zeewolde'**

Windpark. Regioplan. Uitgangspunt van één initiatiefnemer. Schaarse rechten. Dienstenrichtlijn. Eisen van evenredigheid en noodzakelijkheid.

Appellanten stellen dat sprake is van een toedeling van een schaars recht omdat in het Regioplan het uitgangspunt is gehanteerd dat het windpark door één initiatiefnemer dient te worden gerealiseerd, terwijl er op dat moment meer gegadigden waren. Het uitgangspunt is opgenomen ten gunste van een partij waarmee al eerder een overeenkomst was gesloten. De staatsraad advocaat-generaal is verzocht om een conclusie, als bedoeld in artikel 8:12a Awb.

De Afdeling stelt vast dat in het inpassingsplan niet is bepaald dat één initiatiefnemer het plan uitvoert. De Afdeling ziet daarom, anders dan de staatsraad advocaat-generaal, in deze procedure geen ruimte voor beoordeling van de vraag of het in het Regioplan neergelegde uitgangspunt van één initiatiefnemer mocht worden gehanteerd. Omdat het Regioplan geen deel uitmaakt van het toetsingskader voor de omgevingsvergunning voor het bouwen, komt aan het Regioplan en het daarin neergelegde uitgangspunt van één initiatiefnemer in dit kader evenmin betekenis toe. Nu er geen schaarste zoals bedoeld door appellanten is gecreëerd bij het inpassingsplan, kan van toedeling van een schaars recht in evenbedoelde zin bij de omgevingsvergunning ook geen sprake zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4198

Zaaknummer: 201708525/1/R1

Wetsartikelen: Richtlijn 2006/123/EG (PB 2006, L 376/36), 49 VWEU, 56 VWEU en 8:12a Awb

RECHTSPRAAK

Delfzijl en gs van Groningen/bestemmingsplan ‘Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding’ en omgevingsvergunning

Windpark. Relativiteitsbeginsel. Gevoelige objecten. Ontbreken van relatie tussen woningen en inrichting van windpark.

De raad had zich op het standpunt gesteld dat de woningen nabij de windturbines en met de aanduiding ‘Overige zone - woning in de sfeer van het windturbinepark’ behoren tot de inrichting die het windpark vormt. Deze woningen zouden daarom niet beschouwd kunnen worden als gevoelige objecten als bedoeld in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling milieubeheer en zijn daarom door de raad van bescherming tegen hinder van geluid en slagschaduw uitgezonderd. De Afdeling volgt de raad niet in dit standpunt. Niet is komen vast te staan dat er tussen al deze woningen en het windpark zodanige technische, organisatorische of functionele bindingen zijn, dat deze tot de inrichting kunnen worden gerekend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4180

Zaaknummer: 201709490/1/R6

Wetsartikelen: 1.1 Activiteitenbesluit, 3.14a lid 1 Activiteitenbesluit, 3.12 lid 1 Activiteitenregeling, 1 Wgh en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Dordrecht/bestuursdwang

Handhaving. Reclame op reclamemast. Vergunningsvoorschrift inzake bouwen is in feite een gebruiksvoorschrift.

De omgevingsvergunning is verleend voor de activiteit bouwen, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo. Anders dan het college betoogt, biedt deze omgevingsvergunning geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het vergunningvoorschrift een bouwvoorschrift is. Uit de omgevingsvergunning blijkt niet dat het vergunningvoorschrift op enigerlei wijze is gerelateerd aan de activiteit bouwen. Het voorschrift is naar zijn aard een gebruiksvoorschrift. In de bijlage bij de omgevingsvergunning, die deel uitmaakt van dat besluit, wordt over het vergunningvoorschrift slechts vermeld dat wanneer geen bedrijfsgebonden reclame op de mast wordt toegepast dit in strijd is met het bestemmingsplan. Het voorschrift lijkt hiermee te zijn gegeven om aan het bestemmingsplan te kunnen voldoen, terwijl vaststaat dat van strijd met het bestemmingsplan geen sprake is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4047

Zaaknummer: 201801001/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.3 aanhef en onderdeel b Wabo en 2.22 lid 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning voor evenement***Geluidoverlast door dancefestival. Gevolgen van enige betekenis.
Bepalend geluidniveau voor belanghebbendheid. Nota Evenementen.***

Anders dan Air Events en het college stellen, is niet het geluidniveau binnen de woning van appellante bepalend voor haar belanghebbendheid, maar het geluidniveau ter plaatse van haar woning of perceel. Anders dan het college stelt, geldt daarbij niet het criterium of het geluid 'hoorbaar' dan wel 'duidelijk hoorbaar' is. Uit het geluidrapport kan worden afgeleid – hetgeen het college en Air Events ook hebben gesteld – dat bij de woning van appellante met name in de avondperiode een geluidniveau van ongeveer 52-53 dB(A) optreedt vanwege het evenement. Gelet hierop is het aannemelijk dat appellante ter plaatse van haar woning gevolgen van enige betekenis ondervindt. Of wordt voldaan aan de geluidnormen van de nota Evenementen is daarbij niet bepalend. Evenmin is bepalend dat het evenement slechts een beperkt aantal dagen duurt en de geluidniveaus fluctueren. De rechtbank heeft appellante terecht als belanghebbende aangemerkt

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4081

Zaaknummer: 201709406/1/A1

RECHTSPRAAK

Delft/omgevingsvergunning vernieuwen brug

Omgevingsvergunning voor brug. Geen reconstructie in de zin van de Wgh. Geen akoestisch onderzoek en toetsing aan verkeers- en vervoersplan nodig.

Het college was bevoegd om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 1°, van de Wabo omgevingsvergunning te verlenen voor het afwijken van het bestemmingsplan. Voor zover appellant en de woonvereniging aanvoeren dat sprake is van een reconstructie van een weg en dat de Wet geluidhinder in dit geval verplicht tot het verrichten van akoestisch onderzoek, overweegt de Afdeling dat deze verplichting gelet op het bepaalde in artikel 1, gelezen in samenhang met de artikelen 77, eerste lid, onderdeel a, en 76a van de Wet geluidhinder, niet geldt wanneer met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 1°, van de Wabo omgevingsvergunning wordt verleend. Het college was in dit geval ook niet gehouden om in het kader van een goede ruimtelijke ordening akoestisch onderzoek te verrichten. Nu de brug qua maatvoering en gebruik past binnen die bouw- en gebruiksregels, voorziet het bestemmingsplan reeds in de mogelijkheid van een brug met deze mate van geluidsbelasting voor de omgeving. Verlening van de gevraagde omgevingsvergunning leidt in zoverre niet tot meer ruimtelijke gevolgen dan welke reeds op grond van het bestemmingsplan mogelijk zijn. In zoverre hoeft ook niet aan het verkeers- en vervoersplan te worden getoetst.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4051

Zaaknummer: 201805484/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1° Wabo, 1 Wgh, 76a Wgh en 77 lid 1 onderdeel a Wgh